



நற்றிணை ஓளவையார் பாடல்களின் வழி அறியலாகும் பெண் உடல் மொழி

வே. சுதா ^{அ. *}, இரா. கற்பகம் ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, ம.தி.தா. இந்துக் கல்லூரி, (மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக அங்கிகாரம் பெற்றது), பேட்டை, திருநெல்வேலி-627010, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Female Body Language that is known through the Songs of Natrinai Avvaiyar

V. Sutha ^{a, *}, R. Karpagam ^a

^a Department of Tamil, The M.D.T. Hindu College, (Affiliated by Manonmaniam Sundaranar University), Pettai, Tirunelveli-627010, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
suthab8808@gmail.com

Received: 28-05-2022
Revised: 29-08-2022
Accepted: 18-09-2022
Published: 09-10-2022



ABSTRACT

During the Sangam age, both male and female poets sang about the situations of women. The thoughts and understandings of women by the male poets are different. The female body songs of the male poets are shown as attractive and for the sake of lust. It is the same that can be seen in the songs of the female poets with a great deal of regret. This article attempts to explain these points. Titled 'Pen Udal Mozhi (Female Body Language)', which is known through the songs of Natrinai Avvaiyar, this article explains the information about the body language of a woman in Natrinai, one of the Ettutthokai books (The Eight Anthologies) of Sangam literature. Only four poems of a female poet, Avvaiyar, have been explained in the preface along with the songs of some male poets, feminist thought in Sangam literature, interpretation of body language, eight primary elements of body language, the body language of women, body language, organ welfare fiction, women and makeup, the destruction of organ welfare, conclusion, sub-book list, etc. In this article, it is explained that only the concepts spoken about the woman's body are body language.

Keywords: Natrinai, Feminism, Female, Female Body Language, Sangam Literature

முன்னுரை

ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் ஆண்டாண்டு காலமாய் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த பெண்கள் வெறும் போகப் பொருளாகவும் சுமைதாங்கிகளாகவும் குடும்பச் சுமையைச் சுமக்கும் பாரவண்டிகளாகவும் இருந்து வருகின்றனர். ஆணுக்குத் தரும் சுதந்திரம், கல்வி, காதல், உணர்வுகள், வீரம் போன்ற உணர்வுகள் பெண்களுக்குத் தருவதில்லை. அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற நான்கும் பெண்ணுக்குரிய அணிகலனாகும். 'கற்பு' என்பது பெண்ணிற்கிடப்பட்ட தடுப்புச் சுவராகவும் பூட்டப்பட்டன. பாலியல் வேறுபாட்டைக் கற்பித்திருக்கும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் ஆணின் உள்ளுணர்வுகளுக்குத் தக்கவாறு பெண்ணின் உடல் இசைவிக்கப்படுகிறது. பெண் இயற்கையுடன் தொடர்புடையவள். இயற்கையும் பெண்ணின் உடலும் உற்பத்திப் பணியைச் செய்கின்றன. பெண்ணின் உடலமைப்பைக் காரணம் காட்டி அவளால் ஆண்களுக்கு நிகராகச் செயல்பட முடியாது என்று இச்சமூகம் பெண்களை ஒதுக்கி வைக்கிறது. இவ்வாறு ஒதுக்கி வைப்பதன் மூலம் ஆண்கள்,

பெண்களின் உழைப்பையும் உற்பத்தியையும் தனது ஆளுகையின் கீழ்க்கொண்டு வந்து, பெண்களைத் துணை நிலையில் நிறுத்துகின்றனர். இதன் அடிப்படையில் உடலமைப்பில் பாகுபாடு காட்டி நிகழ்த்தப்பட்ட அரசியல் நற்றிணையில் எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது என்பதை விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் பெண்ணியச் சிந்தனை

“சங்க இலக்கியத்தில் பெண்ணின் உணர்வுகளை அகப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. அவர்களின் அந்தரங்க உணர்வுகள் மொழி மூலம் எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. மொழி, முக்கிய ஆளுமை வகிக்கிறது. மொழி மூலம் பெண் பிரச்சினைகள் பொதுமைப்படுகின்றன. பெண்கள் விளிம்பு நிலையில் வாழ்வது ஏன்? என்ற வினாவை மையப்படுத்தி சங்க இலக்கியத்தை ஆய்வு செய்தால் பெண்ணியத்தைக் கோட்பாடாக்க வேண்டிய அவசியத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். பெண் தன்னின் புறவாழ்வை அகத்தில் ஏற்றிச் சொல்லுதல் சங்க இலக்கியத்தின் மையமாக இருக்கிறது. கூரையின் ஓட்டை வழியே ஒளி ஊடுருவி, வீட்டின் இருளை அகற்றுவதைப் போல, பெண்ணின் விளிம்புநிலையை இருள் சூழ்ந்த வாழ்க்கையை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப் பெண்ணியம் அவசியமாகிறது. எனினும் பெண்ணியச் சிந்தனை சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியிருக்கிறது என்று கூறமுடியுமா? என்றால் முடியாது. பெண் சமூகத்தால் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கிறாள், கல்வி மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓட்டுரிமை வழங்கப்படவில்லை என்பதையெல்லாம் உணர்ந்து பெண்ணிற்காகப் போராடிய ராஜாராம் மோகன்ராய், உள்ளிட்ட சமூகச் சீர்திருத்தச் சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்களைப் பெண்ணியமாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை (Panjagam, 2006). அதுபோலத்தான் சங்க இலக்கியத்தில் பெண்ணின் உரிமைகள் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. ஒளவையார், வெள்ளிவீதியார், நச்செள்ளையார், காக்கைப் பாடியார் ஆகியோரின் பாடல்கள் இதற்குச் சான்றாகும். பெண்பாற் புலவர்களின் மொழி, இன்றைக்குப் பேசப்படும் பெண்ணியத்திற்கான அனைத்துத் தன்மைகளையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ளன.” எனினும் அரங்க மல்லிகாவின் கருத்துகள் சங்க இலக்கியத்தில் பெண்ணின் உணர்வுகள் அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளதை உணர்த்துகின்றன (Aranga Mallika, 2006).

சங்கப் பாடல்கள் மரபிற்குட்பட்டன. தந்தைவழி சமுதாயத்தின் தலைமைத்துவமே சங்க இலக்கியங்களில் அமைந்துள்ளது. எனினும், பெண்களின் நனவிலி மன உணர்வுகளே தன்னுணர்வு கூற்றுகளாகப் பெண் புலவர்களின் பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளன. அந்நனவிலி மன உணர்வின் குரலே பெண்ணின் மொழியாகவும் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. இப்பின்னணியில் சங்க அகப்பாடல்களில் பதிவாகியுள்ள ஒளவையின் நனவிலி மன அனுபவங்களும் நனவிலி உணர்வு வழி புலனாகும் ஒளவையின் பெண்மொழி வழிபாடும் இங்கே கோடிட்டுக் காட்டப்படுகின்றன. மேலும் இதனுடன் தொடர்புடைய ஆண்பால் புலவர்களின் பாடல்களில் வெளிப்படும் ஆண் மொழி புலப்பாடும் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படுகிறது.

ஆண்பாற் புலவர் பாடல்களில் தலைவியின் உறுப்பு நல வருணனை குறிப்பிடப்படுகின்றது. பெண்பாற் புலவர் பாடல்களில் தலைவியின் உறுப்பு நல வர்ணனையில் தலைவன் பிரிவால் தலைவியின் உடம்பில் நிகழும் உடல்நல மாற்றமே சூட்டப்பட்டுள்ளது ஆண்பாற் புலவர் பாடல்களில் காம உணர்வின் வேட்கை மிஞ்சி நிற்கிறது. பெண்பாற் புலவர் பாடல்களில் காம உணர்வின் வேட்கையுடன் மனவருத்தத்தில் மிகுதியும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

உடல்மொழி விளக்கம்

மொழி என்பது சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. மக்கள் தங்களின் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கும், ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு கொள்ளுவதற்கும் மொழியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இம்மொழியை உடல் அசைவுகள் வாயிலாகவும், உணர்வுகள் வாயிலாகவும் வெளிப்படுத்தலாம். உடல் அசைவுகளின் மூலம் வெளிப்படும் மொழியே ‘உடல் மொழி’ எனப்படுகிறது. இத்தகைய உடல்மொழியால் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் வேறுபாடு காட்டும் நிலையே உடல்மொழி அரசியல்

என்றழைக்கப்படுகிறது. உடலை எழுதுதல் என்பது பெண்ணியங்களின் முன்னெடுப்பில் ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுத்தருணத்தில் நிகழ்கிறது. இவ்வரலாற்றுத்தருணத்துக்கும் 'புத்துலகை உருவாக்குதல்' என்கிற கருத்தாக்கத்துக்கும் கனவுக்குமான தொடர்பை பெண்ணியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள், குறிப்பாக செசிலி லிண்ட்சே போன்றவர்கள் விவரிக்கிறார்கள். 'மாற்று உலகங்கள்,' 'கடந்து முன்செல்லல்,' 'பெண்ணிய எதிர்காலங்கள்' போன்ற கற்பனைகளும் கனவுகளும் பெண்ணியப் பேச்சுகளில் எழுத்துகளில் உருவானதையும், இதில் ஒரு முக்கியமான அங்கமாக 'உடல் எழுத்து' தொடங்கியதையும் பேசுகிறார்கள். குறிப்பாக ப்ரெஞ்சு பெண்ணியத் தத்துவச் சிந்தனைப்போக்கில் ஹெலன் சிக்ஸு, மோனிக் விட்டிக் போன்றவர்களால் எடுத்தாளப்பட்ட கருத்தாக்கம் 'உடல் எழுத்து.' 'உடல் எழுத்து' என்பதற்கும் புத்துலகை உருவாக்கும் கருத்தியலுக்கும் இருக்கிற தொடர்பு யோசிக்க வேண்டிய ஒன்று. பெண்தன்மையும் ஆண் தன்மையும் உடல் அடிப்படையிலிருந்து பெறப்படுவதாக சிக்ஸு வாதாடினார். பெண்மை சந்தேகத்துக்கிடமின்றி, உடலிலிருந்துதான் வருகிறது (Panjagam, 2006). உடற்கூற்றியல், உயிரியல் வித்தியாசங்களிலிருந்து, பெண்களை ஆண்களிலிருந்து பெரிதாக வேறுபடுத்தும் உந்துதல்களின் கட்டமைப்புகளிலிருந்து அது பெறப்படுகிறது. உடல் மொழி என்பதைச் சொற்களற்ற வெளிப்பாடு என சமூகவியல் விஞ்ஞானிகளும், உளவியலாளர்களும் கூறுகின்றனர்.

உடல் மொழிக்கு எட்டு முதன்மைக் கூறுகள்

- முகம் (புன்னகை, முகச்சளிப்பு, கோபம், அருவெறுப்பு)
- கண்கள் (பார்வை சந்திப்பு, பார்வையை தவிர்த்தல்)
- உடல் தோரணை (posture) (தோல்வியில் உடல் தளர்தல், வெற்றியில் கைகளைத்தூக்கி எக்களித்தல்) சைகை/சாடை/அபிநயம் (gesture) (ஹலோ சொல்வதற்குப் பதிலாகக் கையசைத்தல், வெற்றிக்கு V என விரல்களை காட்டுதல், கட்டைவிரலை உயர்த்திக் காட்டுதல்)
- குரல் (voice) (குரல் ஏற்றத்தாழ்வு, சப்தத்தின் அளவு, சுவாச அளவு பொறுத்து குரல் மாறுபடுதல்)
- அசைவு (movement) (ஒருவரை நோக்கி நகர்தல், ஒருவரை விட்டு விலகுதல், தவிர்த்தல்)
- தொடுகை (touch) (நெருங்கிய உறவு சார்ந்த தொடுகை, நட்பு மற்றும் தொழில் சார்ந்த தொடுகை, சமூகம் சார்ந்து நிகழும் தொடுகை)
- தோற்றம் (appearance) (உடை, சுத்தம், உடல் தோற்றம், முகப்பொலிவு).
- இத்தனை கூறுகளும் விழிப்புணர்வு மனநிலை (conscious state of mind) மற்றும் ஆழ் மனநிலை (subconscious state of mind) ஆகிய இரண்டும் கலந்தே உடல்மொழியாக வெளிப்படுகின்றது. இதில் பெண்களின் 'உடல்மொழி' எனத் தனியாக ஒன்று உள்ளதா என்றால்? ஆமாம்; உள்ளது. நட்பு ரீதியிலும், பணிசார்ந்த சூழலிலும், சமுதாயத்திலும், குடும்பத்திலும், அந்தரங்கத்திலும் பெண்கள் வெளிக்காட்டும் உடல் மொழியின் எண்ணிக்கைக்கு அளவே இல்லை.

பெண்களின் உடல் வலிமை

"ஒரு பெண்ணின் உடம்பு, தன்னுடைய ஆயிரக்கணக்கான உணர்ச்சி வெப்பத்தை மூல நெருப்பாகக் கொண்டு பல பல மொழிகளை ஒலி அதிர்வுகளாய் உருவாக்கிவிடத் கூடிய தனிச்சிறப்பு மிக்க மூலமொழியை உருவாக்கும்" என்று எழுதுகிறார் (Panjagam, 2007).

பெண்கள் மென்மையானவர்கள் உடல் வலிமை குறைந்தவர்கள் என்றும் ஆண்கள் வீரம், பலம் உடையவர்கள் என்றும் காலங்காலமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதனை,

"அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுகப்பிற்கு

நல்ல படாஅ பறை"

எனும் குறளில் வள்ளுவர் அனிச்ச மலரைக் காம்புடன் சூடியதால் பெண்ணின் இடை ஓடிந்துவிடுவது போல் காணப்படுகிறது என்கிறார் (Parimelalagar, 2002). இதன் மூலம் மெல்லியத்

தன்மை கொண்டிருக்கும் அனிச்சம் பூவின் சுமையைக்கூடப் பெண்களால் தாங்க முடியாது என்பதை மறைமுகமாகக் கூறுகிறார்.

"ஆணுக்குப் பெருமை, வலிமை, அழகு, புகழ், அறிவு, கடமை, உரிமை, ஆள்வினை, செயலாக்கமான பாலியல், அதிகாரம் ஆகியவை வேறாகவும், பெண்ணுக்கு உடல் அழகு, மென்மை, பணிவு, அடங்கிய பாலியல், கற்பு ஒழுக்கம், சேவைச் செயல். மடமை, நாணம் ஆகியவை வேறாகவும் ஆகியதற்கு வேறுபட்ட அறங்களே காரணம்" எனும் ராஜ்கௌதமனின் கருத்து இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கது. இவ்வாறு பெண் உடல் மொழியானது வகுக்கப்பட்டு வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது (Panjangam, 2009).

நற்றிணையில் உடல்மொழி

சங்ககாலத்தில், மனைவியோடு வாழும் கணவன், மனைவிக்கு உண்மையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கடுமையான சட்டமோ, வழக்கமோ காணப்படவில்லை. காதலியை நினைந்து காதலன் உருகுவது. ஏங்குவது, தவிப்பது எல்லாம் காணப்படுகின்றனவேயன்றி, ஒரு கணவனான பிறகு அவை பெரிதும் இல்லை. கூடல், இருத்தல், இரங்கல், பிரிதல், ஊடல் என்ற பாலியல் உறவுகளின் உணர்வுகள் எல்லாம் பெண்ணைச் சார்ந்தவையாகவே கூறப்பட்டுள்ளன. உடல்மொழி என்பது ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் பொதுவானதுதான் என்றாலும் அம்மொழியை வெளிப்படுத்துவதில் கூட பெண்களுக்கென்று சில கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுவதைச் சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது.

உறுப்பு நலன் புனைந்துரைத்தல்

ஆண் தனது தேவையை நிறைவு செய்து கொள்வதற்காகப் பெண்ணைப் பாராட்டிப் பேசுகின்றான். பெண்களும் அப்புழமொழியில் தங்களை இழக்கின்றனர். அவ்வாறு பாராட்டிப் பேசும்போது ஆண்கள் பெண்களின் உடல் உறுப்புக்களையே பாடுபொருளாகக் கொண்டு புகழ்ந்துரைக்கும்போது உறுப்புக்களை முன்னிலைப்படுத்தாமல் அவனது பண்புகளையும், பெருமைகளையும் முன்னிலைப் படுத்துகின்றனர். இதனை

“குவளை அன்ன ஏந்து எழில் மழைக் கண்,

திதலை அல்குல், பெருந் தோள், குறுமகட்கு

எய்தச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே,”

எனும் நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது (Pasupathy, 2010). இப்பாடலில் குவளை போன்ற அழகு தங்கப் பெற்ற குளிர்ந்த கண்; திதலையுடைய அல்குல், பெரியதோள் என்று பெண்ணின் உடல் உறுப்புகள் வருணிக்கப்படுகின்றன.

“அல்கு படர் உழந்த அரி மதர் மழைக்கண்,

பல் பூம் பகைத் தழை நுடங்கும் அல்குல்,

திரு மணி புரையும் மேனி மடவோள்”

எனும் நற்றிணைப் பாடலும் பெண்களின் உறுப்புக்களைப் புகழ்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது (Pasupathy, 2010). இப்பாராட்டு மொழிகளெல்லாம் தலைவன் கூற்றாகத்தான் காணப்படுகிறது. இதற்கு நேர்எதிராக, பெண்கள் வாய்மையுடையவர், இனிமையுடையவர் என்று ஆண்களைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றனர். இதனை,

“நின்ற சொல்லர்; நீடுதோறு இனியர்

என்றும் என் தோள் பிரிபு அறியலரே”

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன (Pasupathy, 2010). இப்பாடலில் ஆண்களின் உறுப்புக்கள் வருணிக்கப்படுவதில்லை. மாறாக அவர்களின் பண்புகள் புகழப்படுகின்றன.

"முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம்

வேலுண்கண் வேய்த்தோ ளவட்கு"

எனும் குறளில் திருவள்ளுவரும் பெண்களின் உடலைத் தளிர் போன்றது நல் முத்தைப் போன்றது இயற்கை மணம் கொண்டது என்று தான் புனைந்துரைக்கிறார். இதன் மூலம் உறுப்பு நலன் புனைந்துரைத்தல் என்றாலே அது பெண்களின் உடலைச் சார்ந்துதான் அமையும் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது (Pasupathy, 2010).

பெண்களும் ஒப்பனையும்

பெண்களும் பேண வேண்டிய அணிகலன்களாகப் பண்புகள் சிலவற்றைத் தீர்மானித்த சமூகம் அவர்கள் அணிய வேண்டிய வெளி அலங்காரம் குறித்தும் சில மரபுகளைக் கொண்டிருந்தது. பெண் தன்னை ஒப்பனைப்படுத்திக் கொள்ளுதல் அவளுக்கு உரிமையுள்ள ஆண் பார்த்துப் பரவசப்பட மட்டுமே எனும் கருத்து சமூகத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. மேலும் ஆடை, அலங்கரித்தல், அணிகலன்கள் போன்றவை குடும்பப் பெண்ணுக்கு உரியவை. பரத்தமை தொழிலை மேற்கொள்ளும். மகளிருக்குரியவை என இரு மாறுபட்ட தன்மைகளைக் கொண்டனவாகப் பிரிக்கப்பட்டது. குடும்பப் பெண்ணுக்கான ஒப்பனைகள் பிறரைக் கவர்ந்து இழுக்காத வகையிலும் இதற்கு நேர்மாறான ஒப்பனை முறை பரத்தமை மேற்கொள்வோருக்குமாக வரையறுக்கப்பட்டது. கைம்பெண்களுக்கு இவ்வலங்காரங்கள் முற்றிலுமாக மறுக்கப்பட்டன.

தலைவன் பொருள் தேடிப் பிரிந்த காலத்தில் தலைவி ஒப்பனை எதுவும் செய்து கொள்ள மாட்டாள். அவன் திரும்பி வந்த பிறகுதான் தன்னை அழகு செய்து கொள்வாள். இதனை,

"ஏகுமின் என்ற இளையர் வல்லே

இல் புக்கு அறியுநராக, மெல்லென

மண்ணார்க் கூந்தல் மாசுஅறக் கழீஇ

சில் போது கொண்டு பல்குரல் அழுத்திய"

எனும் பாடல் காட்டுகிறது. இப்பாடலில் வினை முற்றி மீண்டு வரும் தலைவன் (Pasupathy, 2010). தேர்ப்பாகனிடம் தன் வரவை ஏவலர் மூலம் உணர்த்திய பிறகே தலைவி அதுவரையில் மெல்ல நீராட்டாத கூந்தலை மாசு நீங்கும்படியாகக் கழுவிச் சிலவாகிய மலரைக் கொண்டு பலவாகிய கூந்தலிலே முடித்தாள் என்று கூறுகின்றான். இதிலிருந்து பெண்கள் அலங்காரம் செய்வது தன் கணவனுக்காக மட்டும்தான் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இதே நிலை இன்றைய நவீனக் காலங்களிலும் தொடர்கிறது.

உறுப்பு நலன் அழிதல்

இலக்கியங்களில் பெண்கள் எதிர்கொண்ட சிக்கல்கள் வெளிப் படையாகச் சமூகப் பின்புலத்துடன் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது திருமணத்திற்கு முன்னும், பின்னும் தலைவனின் பிரிவால் தலைவி ஏங்குவதும், அதனால் உடல் மெலிவதும் ஆகிய இலக்கியக் காட்சிகள் மூலம் பெண்களின் உறுப்பு நலன் அழியக் காரணமாயிருப்பவர்கள் ஆண்கள்தான் என்பதை அறிய முடிகிறது. தலைவியின் பிரிவால் தலைவனுக்கு ஏக்கம் மட்டும்தான் ஏற்படுகிறது. உடல் மெலிவு போன்ற செயல்கள் அவனுக்கு ஏற்படுவதேயில்லை.

"பணைநீங்கிப் பைந்தொடி சோரும் துணைநீங்கித்

தொல்களின் வாடிய தோள்"

எனும் குறளில் வள்ளுவர் பெண்களுக்குக் காதலர் பிரிவால் இயற்கை அழகு கெட்டுத் தோள்கள் மெலிவதாகவும், உடல் இளைத்ததால் வளையல்கள் கழலுவதாகவும் கூறியுள்ளார் (Parimelalhagar, 2002).

"பொய்யாது வைகிய கோதை போல

மெய் சாயினை, அவர் செய் குறி பிழைப்பு"

எனும் பாடல் வரிகள் இரவுக்குறி இடையீடுபட்டுத் தவறுதலால் சூடாது கிடந்த பூமாலை போலத் தலைவியின் உடல் வாடியதாகக் கூறுகிறது (Pasupathy, 2010).

"ஆய் மலர் மழைக்கண் தெண் பணி உறைப்பவும்

வேள் மருள் பணைத் தோள் விறல் இழை நெகிழவும்,

அம்பல் மூதூர் அரவம் ஆயினும்"

எனும் பாடல் தலைவியின் கண்கள் கலங்குதல், வளையல் நெகிழ்தல் ஆகிய நிகழ்வுகளால் தோன்றும் மெய் வேறுபாட்டைக் கண்டு ஊர் தூற்றும் என்று தோழி வருந்தியதாகக் காட்டுகிறது (Pasupathy, 2010). உடல் மாற்றம் பெற்றதை

"முதிர்ந்த சிலம்பின் எறிந்த வள்ளியின்

புறன் அழிந்து ஒலி வரும் தாழிரும் கூந்தல்"

என்னும் பாடல் வழி ஒளவையார் கூற்றினைக் காணலாம் (Pasupathy, 2010). மேனி பசலை பாய்ந்ததை

"வேர் கிளர் மாத்து அம் தளிர் போல்

நடுங்கல் ஆனா நெஞ்சமொடு"

"கலி மடைக் கள்ளின் சாடி அன்ன, எம்

இள நலம் இற்கடை ஒழியச்

சேறும்; வாழியோ! முதிர்கம் யாமே."

ஆற்றல் பற்றி அவ்வையாரின் பாடல் இவ்வாறு உரைக்கின்றது. தலைவனை விட்டு வாழும் மன உறுதியையும் அவ்வையார் பாடலில் காணமுடிகின்றது (Pasupathy, 2010).

"கரை பொருது இழிதரும் கான் யாற்று இகுகரை

வேர் கிளர் மராஅத்து அம் தளிர் போல,

நடுங்கல் ஆனா நெஞ்சமொடு,"

தலைவியின் மெய்யில் ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கண்டு பயந்த செவிலித்தாயானவள் "வெறியாட்டு" என்னும் சடங்கினைச் செய்வதை இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது (Pasupathy, 2010). பெண்கள் ஆண்களுடன் சேர்ந்து வாழும்போது மட்டுமே அவர்களால் நலமாக வாழ முடியும். இல்லையென்றால். அவர்களின் உறுப்புநலன் அழிவதாக இலக்கியங்களில் காட்டப்படுவது ஆணாதிக்கச் சிந்தனையை வெளிக் கொணர்வதாகவும் பெண்ணடிமைத்தனத்தை வலியுறுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளது.

தலைவன் மொழிக்கு எதிர்மொழி பேச, பாங்கன் என்ற மற்றொரு ஆணுக்கு மட்டுமே உரிமை உண்டு.

"மொழி எதிர்மொழிதல் பாங்கற்குரித்தே!"

மேலும் தலைவன் முன் அவள் தன்னைப் புகழ்ந்து பேசக்கூடாது (Subiramanian, 2013). ஆனால் தலைவி முன் தன்னைப் புகழ்ந்து சொல்லாடலாம்:

"தற்புகழ்க் கிளவி கிழவன்முன் கிளத்தல்

எத்திறத்தாலும் கிழத்திக்கு இல்லை"

என்கிறார் தொல்காப்பியர் (Subiramanian, 2013). “உன்னையே நீ எழுது என் உடம்பின் குரல்களுக்குச் செவிசாய் அப்பொழுதுதான் வகுக்குரைக்க முடியாத உனது நனவிலி மனத்திலுள்ள மூலவளங்கள் எல்லாம் பொங்கிப் புறப்பட்டு வெளிவரும், ஒரு பெண்ணின் உடம்பு தன்னுடைய ஆயிரக்கணக்கான உணர்ச்சி வெப்பத்தை மூல நெருப்பாகக் கொண்டு மொழிகளை ஒலி அதிர்வுகளாய் உருவாக்கிவிடக்கூடிய தனிச்சிறப்பு மிக்க மூலமொழியை உருவாக்கும்” என்று எழுதுகிறார் ஹெலன் சீக்ஸிஸ் (Panjangam, 2007).

இலக்கிய உலகில் கலகம் செய்வதற்கு ஏற்ற வடிவம் கவிதை இலக்கியமே, ஏனென்றால் கவிதை, மொழியைப் பற்றிய மொழியாக இருக்கிறது. பெண்ணுக்குள் கிடக்கும் எல்லையில்லாக் கற்பனை வளத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் மிக்கது. நனவிலி மனத்தோடு, அங்கே கிடக்கும் அடக்கப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான குறியீடுகளுக்கு மிகவும் நெருக்கமானது. மேலும் கவிதை எப்பொழுதும் அமுக்கப்பட்ட ஒரு குரலாகப் பதிவாகிறது. எனவே அமுக்கப்பட்டு குழுவின் ஒட்டுமொத்தக் குரலாகப் பெண்ணும் தனக்கான மொழியை உருவாக்கிக் கொள்ளக் கவிதை வடிவே சிறந்த சாதனம். என்கிறார் கோராகப்லான்” (Panjangam, 2007).

முடிவுரை

நற்றிணையில் இடம் பெற்றுள்ள உடல்மொழி குறித்த சிந்தனைகளை வெளிக்கொணர்வதாய் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. பெண்களின் உடல் மென்மைத் தன்மையுடையது என்று கருதி ஒதுக்கி வைக்கப்படுவதை விளக்குகிறது. அழகை, அச்சம் என்னும் மெய்ப்பாடுகள் பெண்களுக்கே உரியவை என்று வகுக்கப்பட்டதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. பசலை என்னும் நோய் பெண்ணுக்கு மட்டுமே ஏற்படுவதையும், பெண்கள் ஒப்பனை செய்வது தன் கணவன் பார்த்து விரும்புவதற்காகவென்பதையும் இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது. ஆண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் பெண்களின் உடலைச் சுட்டும் பொழுது காம உணர்விற்கெனவும், ஆண்களுக்காக மட்டுமே படைக்கப்பட்டது போன்ற உணர்வுகளையுமே வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒளவையார் என்னும் பெண்பாற் புலவரின் பாடல் மேற்கூறியவற்றைச் சுட்டி நின்றாலும் வருத்தம் கலந்த நிலையினையும், தனித்துநிற்கும் பெருமிதத்தையும் உணர்த்தி நிற்கின்றது.

References

- Aranga Mallika, (2006) Sanga Ilakkiyamum Penniyakotpadum, Ungal Noolagam, Keetru, Chennai, India.
- Panjangam, K., (2006) Helen checks – New Feminist Theorist, Kaavya publications, Chennai, India.
- Panjangam, K., (2007) Female Language Creation, Kaavya publications, Chennai, India.
- Parimelalhagar, (2002) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Pasupathy, M.V., (2010) Semozhi Tamil, Tamil University, Thanjavur, India.
- Subiramanian, S. V., (2013) Tholkapiyam Thelivurai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:



© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License